

KRÁLOVNÁ
ANGLICKEJ
DETEKTÍVKY

Agatha
Christie®

PREČO
NEPOŽIADALI
EVANSA?

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Kristína Němcová
Prvé vydanie
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Z anglického originálu Agatha Christie: *Why Didn't They Ask Evans?*
preložila Barbora Andrezálová.

Na obálke a titulnom liste je použité oficiálne logo Agathy Christie.

Why Didn't They Ask Evans? Copyright © 1934 Agatha Christie Limited.
All rights reserved.

Translation entitled *Prečo nepožiadali Evansa?* © 2023 Agatha Christie Limited.
All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE and the Agatha Christie Signature are registered
trademarks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.
All rights reserved.

Cover Design © Barbara Baloghová 2023
Cover Photo © Lyn Randle / Trevillion Images

ISBN 978-80-220-2469-3

Christopherovi Mallockovi
na pamiatku Hindsa

NEHODA

1

Bobby Jones položil loptičku na podstavec, cvične zamával palicou, potom ju pomaly napriahol a rýchlosťou blesku švihol vpred.

Odpálil loptičku krásne priamo, stúpala oblúčikom ponad pieskovisko, aby dopadla na jeden ľahký odpal od štrnásteho jamkoviska?

Veru nie. Po zlej trefe zvrchu sa kotúľala po zemi a zaryla sa priamo do pieskoviska!

Neboli tam žiadne dychtivo sa prizerajúce davы, ktoré by zdrvene zastonali. Jediný svedok odpalu neprejavil žiadne prekvapenie. Malo to jednoduché vysvetlenie – Bobby totiž nebol žiadny americký golfový šampión, len štvrtý syn farára z Marchboltu, malého prímorského mestečka na pobreží Walesu.

Bobby šťavnato zahrešil.

Bol to príjemne vyzerajúci mladý muž vo veku asi dvadsaťosem rokov. Jeho najlepší priateľ by o ňom asi nepovedal, že je príťažlivý, mal však mimoriadne sympatickú tvár a vľúdne a úprimné hnedé oči.

„Každým dňom som horší,“ zamrmlal skleslo.

„Príliš to tlačíš,“ zhodnotil jeho spoločník.

Doktor Thomas bol muž v stredných rokoch so šedi-

vými vlasmi a veselou červenkastou tvárou. On sám nikdy neodpaľoval plným švihom. Hrával krátke priame údery na stred loptičky a zvyčajne tak porážal šikovnejších hráčov, ktorí však nemávali stabilný úspech.

Bobby prudko zaútočil na loptičku vhodnou palicou do piesku. Na tretíkrát bol úspešný. Loptička odletela kúsok od jamkoviska, ku ktorému sa doktor Thomas dostal dvoma chvályhodnými ranami železom.

„Jamka je vaša,“ povedal Bobby.

Pokračovali na ďalšie odpalisko.

Doktor odpaľoval ako prvý – pekná priama rana, ale bez väčšej vzdialenosti.

Bobby si povzdychol, položil loptičku na podstavec a napravil si ju. Dlho zameriaval palicou, potom sa meravo napriahol, zavrel oči, zdvihol hlavu, spustil pravé plece, skrátka, urobil všetko, čo nemal, a odpálil fantastickú ranu doprostred ihriska.

Spokojne sa zhlboka nadýchol. Z výrečnej tváre sa mu vytratila známa sklúčenosť golfistu a vystriedalo ju rovnako známe nadšenie golfistu.

„Už viem, čo som robil zle,“ skonštatoval Bobby – celkom mylne.

Dokonalý krátky úder železom a loptička letela takmer až k jamke. Trafil sa o jeden úder pod par a znížil náskok doktora Thomasa na jeden úder.

Plný sebedomia nastúpil na šestnásté odpalisko.

Opäť urobil všetko, čo nemal, ale tentoraz sa žiadny zázrak nekonal. Podaril sa mu úžasný, veľkolepý, takmer nadľudský faš! Loptička letela vzduchom v pravých uhloch.

„Tá keby šla rovno – uf!“ zvolal doktor Thomas.

„Krucinál,“ zafrflal Bobby trpkou. „Moment, zdalo sa mi, že som počul výkrik! Dúfam, že som nikoho netrafil.“

Zadával sa doprava, no zapadajúce slnko mu svietilo priamo do očí, takže toho veľa nevidel. Od mora sa dvíhala mierna hmla. Okraj útesu bol vzdialený niekoľko sto metrov.

„Tamto je chodník,“ povedal Bobby, „ale loptička nemohla zaletieť tak ďaleko. No predsa sa mi zdalo, že som počul výkrik. Vy nie?“

Doktor však nič nepočul.

Bobby sa vybral za loptičkou. Chvíľu mu trvalo, kým ju našiel. Bola prakticky nehrateľná, zapadla do pichľavého krika. Niekoľkokrát po nej sekol, potom ju zdvihol a zavolať na svojho spoločníka, že jamku vzdáva.

Doktor podišiel k nemu, keďže ďalšie odpalisko bolo priamo na okraji útesu.

Sedemnásť jamka bola Bobbyho najväčším strašiacom. Pri odpale bolo potrebné prekonať roklinu. Vzdialenosť v skutočnosti nebola až taká veľká, ale príťažlivosť hlbín pod ňou pôsobila nezdolateľne.

Prešli cez chodník, ktorý sa stáčil do vnútrozemia po ich ľavici a obchádzal samotný okraj útesu. Doktor sa chopil železa a poslal loptičku na druhú stranu.

Bobby sa zhlboka nadýchol a švihol. Loptička vyletela vpred a zmizla za okrajom priepasti.

„Dočerta, takto je to zakaždým,“ utrúsil Bobby trpko. „Vždy spravím tú istú somarinu.“ Obišiel priepasť a zahľadel sa cez okraj. Hlboko pod ním sa trblietalo more, ale nie každá loptička sa stratila v jeho hlbínach. V hornej časti klesal zráz miernejšie, až nižšie sa strmo zvažoval.

Bobby pomaly kráčal po kraji. Vedel, že je tam jedno miesto, kde sa dá pomerne ľahko zliezť. Nosiči palíc to občas robili, skočili dole a po chvíľke sa víťazoslávne objavili, zadychčaní, no so stratenu loptičkou v ruke.

Naraz Bobby zmeravel a vyľakaný zavolať na svojho spoločníka.

„Prepána, doktor, poďte sem. Čo si o tom myslíte?“ Asi dvanásť metrov pod ním bola tmavá kopa niečoho, čo vyzeralo ako staré oblečenie.

Doktor zatajil dych.

„Kristepane,“ povedal. „Nieкто spadol z útesu. Musíme sa k nemu dostať.“ Bok po boku začali zliezať po skale, zdatnejší Bobby pomáhal svojmu staršiemu priateľovi. Nakoniec sa dostali až k zlovestne pôsojacej tmavej hromade. Bol to asi štyridsaťročný muž, ešte dýchal, hoci bol v bezvedomí.

Doktor sa pustil do vyšetrenia, prehmatával mu končatiny, zmeral tep, roztiahol viečka. Kľakol si k nemu a dokončil obhliadku. Potom sa pozrel na Bobbyho, ktorý tam stál a potláčal nevoľnosť, a pomaly pokrútil hlavou.

„Nedá sa nič robiť,“ povedal. „Už to má zrátané, chudák. Má zlomenú chrbticu. Ach jaj. Asi sa tu dobre nevyznal, a keď sa zdvihla hmla, stúpil vedľa. Už viackrát som radnici hovoril, že presne tu by malo byť zábradlie.“

Postavil sa.

„Zájdem po pomoc,“ povedal. „Zariadim, aby odtiaľto vyzdvihli telo. Čochvíľa sa zotmie. Zostaneš tu?“

Bobby prikývol.

„Nedá sa preňho už nič urobiť?“ spýtal sa.

Lekár pokrútil hlavou.

„Nič. Už to nepotrvá dlho – pulz rýchlo slabne. Vydrží ešte nanajvýš dvadsať minút. Možno sa mu pred koncom vráti vedomie, ale to je dosť nepravdepodobné. Napriek tomu...“

„Pravdaže,“ vyhrkol Bobby. „Zostanem pri ňom a vy

chodíte. Keby sa predsa len prebral, nie sú nejaké lieky alebo niečo podobné...”

Lekár pokrútil hlavou.

„Nebude mať žiadne bolesti,“ povedal. „Vôbec žiadne.“ Obrátil sa a rýchlo začal šplhať po útese nahor. Bobby ho sledoval, kým mu nezamával a nezmizol z dohľadu.

Prešiel asi dva kroky po úzkej kamennej rímse, sadol si na výčnelok v skale a zapálil si cigaretu. Bol z toho poriadne otrasený. Doposiaľ sa nikdy nedostal do priameho kontaktu s chorobou či smrťou.

Aká smola! Jeden kúdol hmly v taký krásny večer, chybný krok – a život sa skončil. Navyše vyzeral ako zdravý chlap – zrejme ho v živote ani na jeden deň nesklátila choroba. Ani bledosť blížiacej sa smrti nezakryla jeho opálenú pokožku. Určite strávil väčšinu života niekde vonku – možno v zahraničí. Bobby si ho pozornejšie premeral – kučeravé gaštanové vlasy, na sluchách zľahka pretkané šedinami, veľký nos, silná čeľusť, biele zuby, ktoré vykúkali cez roztvorené pery. Široké plecia a štíhle šľachovité ruky. Nohy mal vykrútené v zvláštnom uhle. Bobby sa zachvel a znova zdvihol pohľad k tvári. Pôsobila príťažlivo, veselo, odhodlane, duchaplne. Premýšľal nad tým, aké má oči, a práve keď usúdil, že zrejme modré, muž náhle roztvoril viečka.

Naozaj boli modré – sýto modré. Upierali sa priamo na Bobbyho. Nebola v nich žiadna neistota alebo zmätok. Zdalo sa, že je pri plnom vedomí. Hľadel naňho ostražito a zároveň akoby spýtavo.

Bobby rýchlo vstal a vykročil k mužovi. Skôr než k nemu stihol prísť, zranený prehovoril. Hlas nemal slabý – znel jasne a zvučne.

„Prečo nepožiadali Evans...“ povedal.

A potom sa celý zachvel, viečka mu klesli a čeľusť ochabla...

Bol mŕtvy.

O OTCOVI

2

Bobby si kľakol vedľa neho, no nebolo žiadnych pochýb. Muž bol mŕtvy. Posledný okamih vedomia, tá náhla otázka a potom – koniec.

Bobby mu ospravedlňujúco strčil ruku do vrečka a vytiahol hodvábnu vreckovku, ktorou mu úctivo zakryl bezduchú tvár. Viac urobiť nemohol.

Potom si všimol, že mu s vreckovkou vytiahol z vrečka ešte niečo. Bola to fotografia. Kým ju zastrčil späť, pozrel sa na tvár na obrázku.

Patrila nejakej žene, ktorá mu pripadala zvláštnym spôsobom pútavá. Mala peknú tvár a oči ďaleko od seba. Podľa všetkého to už nebolo mladé dievča, no mala určite pod tridsať. Viac než jej krása však mladíka zaujalo čosi, vďaka čomu bola jej tvár špecifická. Pomyšlel si, že na takúto ženu sa nedá len tak ľahko zabudnúť.

Opatrne a s úctou vrátil fotografiu do vrečka, z ktorého ju vytiahol, a potom si opäť sadol, aby počkal na doktorov návrat.

Čas plynul veľmi pomaly – alebo sa mu to aspoň zdalo. Navyše si práve na niečo spomenul. Sľúbil otcovi, že o šiestej zahrá na organe na večernej bohoslužbe, a bolo už o desať minút šesť. Otec by takéto okolnosti, prirodzene, pochopil, no predsa by bol radšej, keby mu

napadlo poslať po doktorovi odkaz. Ctihodný pán Thomas Jones bol človek mimoriadne vznetlivej povahy. Bol to nervák *par excellence*, a vždy keď sa rozčúlil, jeho tráviaci aparát skolaboval a odplatil sa mu mučivými bolesťami. Hoci Bobby považoval svojho otca za poľutovaniahodného starého somára, mal ho napriek tomu nesmierne rád. Vikár Thomas zase považoval svojho štvrtého syna za poľutovaniahodného mladého somára, no keďže nedisponoval takou mierou tolerancie ako Bobby, snažil sa ho napraviť.

Chudák otec, pomyslel si Bobby. Bude pobehovať hore-dolu a nebude vedieť, či má začať s omšou, alebo nie. Bude sa znervózňovať, až ho rozbolí brucho, a potom nebude schopný zjesť večeru. V tom stave si isto neuvedomí, že by som ho nenechal v štichu, keby to nebolo celkom nevyhnutné – a vôbec, čo na tom záleží? Lenže on to bude vidieť inak. Ľudia po päťdesiatke nemajú rozum – na smrť sa trápia pre malichernosti, na ktorých nezáleží. Asi ich takto zle vychovali a teraz si nevedia pomôcť. Chudák otec, nemá ani za náprstok rozumu!

Sedel, myslel na otca a zmietať sa medzi láskou a rozhorčením. Jeho život doma sa mu zdal ako jedna veľká obeta otcovým zvláštnym predstavám. Pánu Jonesovi sa to zase videlo ako jedna veľká obeta z jeho strany, ktorú mladá generácia nechápala alebo nevedela oceňovať. Ako veľmi sa môžu líšiť dva pohľady na tú istú tému.

Kde ten doktor toľko trčí? Už sa mal dávno vrátiť!

Bobby vstal a mrzuto si dupol nohou. V tej chvíli nad sebou čosi začul a zdvihol zrak, vďačný, že pomoc je na dosah a jeho služby viac nie sú potrebné.

Doktor to však nebol. Bol to muž v golfových nohavičiach, ktorého Bobby nepoznal.

„Prepánajána,“ ozval sa. „Stalo sa niečo? Nejaká nehoda? Môžem nejako pomôcť?“

Bol to vysoký muž s príjemným tenorom. Bobby naňho poriadne nedoviedel, pretože sa už rýchlo stmievalo.

Vysvetlil, čo sa stalo, a cudzinec to popri tom šokovane komentoval.

„Naozaj nemôžem nič urobiť?“ spýtal sa. „Zavolať pomoc alebo niečo iné?“

Bobby vysvetlil, že pomoc je na ceste, a spýtal sa muža, či nevidí niekoho prichádzať.

„Momentálne nie.“

„Viete,“ pokračoval Bobby, „o šiestej som mal niekde byť.“

„A nerád by ste ho tu...“

„Presne,“ prikývol Bobby. „Chcem povedať, že ten chudák je už mŕtvy a nič viac sa preňho urobiť nedá, ale predsa len...“ Odmlčal sa, pretože mu ako zvyčajne pripadalo ťažké vyjadriť zmätené emócie slovami.

Zdalo sa však, že muž mu rozumie.

„Chápem,“ povedal. „Počujte, ja zídem dolu – teda ak si uvidím pod nohy – a zostanem pri ňom, kým tí páni neprídu.“

„Ach, to by ste spravili?“ spýtal sa Bobby vďačne. „Viete, ide o môjho otca. Nie je to zlý človek, no kadečo ho vie rozrušiť. Vidíte na cestu? Ešte kúsok doľava... teraz doprava... to je ono. Nie je to také ťažké.“

Povzbudzoval muža pokynmi, kým konečne nestáli zoči-voči na úzkej rímse.

Neznámy bol asi tridsaťpäťročný muž. Mal dosť nerozhodnú tvár, ktorá akoby volala po monokli a malých fúzoch.

„Ešte to tu nepoznám,“ vysvetlil. „Mimochodom, volám sa Bassington-french. Prišiel som si pozrieť jeden

dom. Pánabeka, čo sa to tu stalo za príšernú vec? Spadol z chodníka?“

Bobby prikývol.

„Zdvihla sa hmla,“ vysvetlil. „Je to nebezpečný úsek. Nuž, tak zatiaľ. Veľmi pekne vám ďakujem. Musím sa ponáhľať. Je to od vás nesmierne milé.“

„To nestojí za reč,“ namietol muž. „Spravil by to každý. Nemôžeme tu toho chudáka nechať ležať – teda, nebolo by to úplne vhodné.“

Bobby sa vyštveral po zráze. Na vrchole mužovi zamával a rozbehol sa naprieč krajinou. Aby ušetril čas, preskočil múr cintorína namiesto toho, aby ho obišiel k bráne na ceste – farár to všetko sledoval z okna sakristie a hlboko ho za to odsudzoval.

Bolo päť minút po šiestej, ale zvon ešte stále zvonil.

Vysvetľovanie a obviňovanie si nechali na neskôr, až po bohoslužbe. Zadychčaný Bobby sa zviezol na svoje miesto a začal ovládať registre starobylého nástroja. Voľný tok myšlienok priviedol jeho prsty k Chopinovmu pohrebnému pochodu.

Po omši si farár skôr v smútku než v zlosti (ako výslovne zdôraznil) vzal syna na paškál.

„Ak niečo nedokážeš urobiť poriadne, milý Bobby,“ povedal, „tak to radšej nerob vôbec. Viem, že ty a tí tvoji mladí kamaráti zrejme nemáte pojem o čase, ale Jeho by sme nemali nechať čakať. Sám si sa ponúkol, že budeš hrať na organe. Nenútil som Ťa. Namiesto toho sa ale ľahkomyselne hráš...“

Bobby si pomyslel, že by ho mal radšej prerušiť, kým sa otec príliš nerozbehne.

„Prepáč, otec,“ prehovoril veselo a bezstarostne, ako mal vo zvyku bez ohľadu na tému. „Tentoraz to nebola moja chyba. Strážil som mŕtvolu.“

„Čože si strážil?“

„Nejakého chudáka, ktorý spadol z útesu. Vieš, ako je pri sedemnástej jamke tá priepasť. Práve sa na chvíľu zdvihla hmla a on si ten zráz asi vôbec nevšimol.“

„Nebesá!“ zvolal farár. „To je ale tragédia! Bol na mieste mŕtvy?“

„Nie. Bol v bezvedomí. Zomrel hneď po tom, čo doktor Thomas odišiel. Lenže ja som si, pravdaže, vravel, že by som tam mal ostať – nemohol som sa len tak zdvihnúť a nechať ho tam. A potom prišiel nejaký iný chlapík, tak som mu prenechal úlohu hlavného smútiaceho a čo najrýchlejšie som uháňal sem.“

Farár si vzdychol.

„Ach, môj drahý Bobby,“ povedal. „Vari nič neotrasie tvojou poľutovaniahodnou ľahostajnosťou? Mrzí ma to viac, než dokážem povedať. Ocitol si sa zoči-voči smrti – náhlejši smrti. A ty si z toho ešte robíš žarty! Vôbec to tebou nepohlo. Pre vás mladých je všetko – všetko, nech je to akokoľvek vážne, akokoľvek posvätné – len zábava.“

Bobby prestúpil z nohy na nohu.

Jeho otec nechápal, že človek môže žartovať len preto, aby si nepríjemnú situáciu nejako odľahčil, a on mu to nedokázal vysvetliť. Pri takejto tragickej udalosti sa jednoducho patrilo zachovať si chladnú hlavu a dôstojnosť.

Čo však čakal? Ľudia po päťdesiatke ničomu nerozumejú. Majú tie najpodivnejšie predstavy o svete.

Asi za to môže vojna, pomyslel si Bobby. Poznamenala ich a už sa s tým nikdy nevyrovnali.

Hanbil sa za otca a zároveň mu ho bolo ľúto.

„Prepáč, oci,“ povedal, keď si uvedomil, že by mu to nedokázal vysvetliť.

Vikár syna ľutoval – vyzeral nesvoj –, no zároveň sa zaňho hanbil. Chlapec nemal predstavu o vážnosti života. Dokonca aj jeho ospravedlnenie bolo veselé, akoby sa vôbec nekajal.

Kráčali smerom k vikariátu a obaja vynakladali obrovské úsilie, aby našli ospravedlnenie pre toho druhého.

Farár si pomyslel: Som zvedavý, kedy si Bobby nájde nejakú prácu...

Bobby si pomyslel: Som zvedavý, ako dlho to tu ešte vydržím...

A predsa sa mali nesmierne radi.

CESTA VLAKOM

3

Bobby netušil, ako sa jeho dobrodružstvo napokon vyvinulo. Nasledujúce ráno sa vybral do mesta, aby sa stretol s priateľom, ktorý uvažoval o založení autoservisu a myslel si, že Bobbyho spolupráca by mohla byť prínosom.

Keď všetko dohodli k obojstrannej spokojnosti, o dva dni nastúpil Bobby o pol dvanástej na vlak domov. Stihol ho len tesne. Keď dorazil do Paddingtonu, hodiny ukazovali o dve minúty pol, a tak rýchlo vbehol do podchodu a vyletel na tretie nástupište, práve keď sa vlak pohol. Skočil do prvého vozňa, ktorý videl, nedbajúc na rozhorčených sprievodcov a nosičov, ktorí mu boli v päťách.

S trhnutím otvoril dvere, padol na všetky štyri a hneď sa zdvihol. Rázny nosič za ním zavrel a Bobby sa ocitol v kupé s jediným ďalším cestujúcim.

Bol to vozeň prvej triedy a v kúte v smere jazdy sede-

la tmavá dievčina a fajčila cigaretu. Mala na sebe červenu sukňu, krátke zelené sako a žiarivo modrý baret, a hoci sa trochu podobala na cvičenú opicu nejakého verklikára (mala veľké smutné tmavé oči a trochu našpúlené pery), bola nesporne príťažlivá.

Uprostred ospravedlnenia sa Bobby zarazil.

„Frankie, si to ty? Nevidel som ťa už celú večnosť.“

„Nuž, ani ja som ťa nevidela. Sadaj a rozprávaj.“

Bobby sa rozpačito uškrnul.

„Nemám správny lístok.“

„Na tom nezáleží,“ odvetila Frankie láskavo. „Doplatím ti rozdiel.“

„Moja mužnosť sa pri tej predstave búri,“ namietol Bobby. „Ako by som mohol nechať dámu, aby za mňa platila?“

„Zdá sa, že sa už na nič iné nehodíme,“ prehodila Frankie.

„Ja si to doplatím,“ vyhlásil hrdinsky, keď sa vo dverách chodbičky objavila statná postava v modrom.

„Nechaj to na mňa,“ nástojila Frankie.

Vľúdne sa sprievodcu usmiala, ten sa dotkol čapice, vzal si jej lístok a spravil doň dierku.

„Pán Jones práve prišiel na kus reči,“ povedala. „Neprekáža vám to, však?“

„To je v poriadku, milostivá. Predpokladám, že sa džentlmen dlho nezdrží.“ Taktne si odkašľal. „Nevrátim sa skôr ako za Bristolom,“ dodal veľavýznamne.

„Čo všetko človek dosiahne úsmevom,“ skonštatoval Bobby, keď sprievodca odišiel.

Lady Frances Derwentová zamyslene pokrútila hlavou.

„Nie som si istá, či je to tým úsmevom,“ povedala. „Skôr si myslím, že za to môže otcov zvyk dávať každému do vrecka päť šilingov, keď cestuje.“

„Myslel som, že si z Walesu nadobro odišla, Frankie.“
Frances si vzdychla.

„Môj drahý, veď vieš, aké to je. Vieš, akí dokážu byť rodičia mrzutí. A keby si videl, v akom stave sú tam kúpeľne! A nemáš tam do čoho pichnúť, s kým sa porozprávať – a ľudia dnes jednoducho nechodia tráviť čas na vidiek! Okrem toho vraj šetria a nemôžu ísť tak ďaleko. Čo teda človeku zostáva?“

Bobby pokrútil hlavou a smutne si uvedomil jej problém.

„Po tom včerajšom večierku som si však povedala, že dokonca ani doma to nemôže byť horšie.“

„Bol až taký zlý?“

„Vôbec nie. Bol to večierok ako každý iný, len o niečo dlhší. Mal sa začať o pol deviatej v Savoyi. Zopár sa nás tam dovalilo okolo štvrtí na desať a, pravdaže, zaplietli sme sa tam s nejakými inými ľuďmi, ale okolo desiatej sme už boli všetci spolu. Navečerali sme sa a potom sme išli do Marionette – kolovali chýry, že tam má byť razia, ale nič sa nestalo – bolo tam vlastne dosť mŕtvo, takže sme si dali pár drinkov a potom sme išli do Bullringu a tam už naozaj skapal pes, tak sme zašli na kávu, potom na smaženú rybu a potom sme si povedali, že pôjdeme rovno na raňajky k Angelinmu strýkovi a uvidíme, či z toho bude v šoku, ale nebol – možno len otrávený, a potom sme sa porozchádzali domov. Úprimne, Bobby, nič mimoriadne.“

„Asi nie,“ odvetil Bobby, potláčajúc v sebe záchvev zúrivosti.

Ani v tých najdivokejších snoch sa mu nesnívalo, že by sa mohol stať členom Marionette alebo Bullringu.

Jeho vzťah s Frankie bol zvláštny.

Ako malí sa spolu s bratmi chodili hrať s deťmi

z hradu. Teraz, keď už boli dospelí, sa stretávali len zriedka. Stále si však tykali. Pri zriedkavých príležitostiach, keď bola Frankie doma, Bobby a jeho bratia chodili hore hrať tenis. Frankie a jej dvoch bratov však na faru nepozývali. Tak nejako sa predpokladalo, že by to pre nich nebolo zábavné. Na druhej strane, ďalší hráči na tenis boli vždy vítaní. Hoci sa oslovovali krstnými menami, zavše bolo cítiť isté rozpaky. Derwentovci sa správali možno o čosi priateľskejšie, než by bolo potrebné, akoby chceli ukázať, že medzi rodinami „nie je rozdiel“. Jonesovci boli na druhej strane trochu formálni, akoby chceli dať najavo, že si nenárokujú hlbšie priateľstvo, než sa im ponúka. Obe rodiny už nemali okrem niekoľkých detských spomienok nič spoločné.

Bobbie mal však Frankie veľmi rád a vždy sa tešil zo vzácných príležitostí, keď ich osud spojil.

„Som zo všetkého taká unavená,“ vzdychla Frankie vyčerpane. „Ty nie?“

Bobby sa zamyslel.

„Nie, myslím, že nie.“

„Tak to je skvelé, môj drahý,“ odvetila.

„Niežeby som bol práve plný elánu,“ pokračoval Bobby v snahe nepôsobiť príliš žalostne. „Neznášam ľudí, čo sú plní elánu.“

Frankie už len pri tom slove striaslo.

„Ja viem,“ zašomrala. „Sú hrozni.“

Súcitne sa na seba pozreli.

„Mimochodom,“ ozvala sa naraz Frankie. „Čo ten muž, čo spadol z útesu?“

„Našli sme ho s doktorom Thomasom,“ odvetil Bobby.

„Odkiaľ o tom vieš, Frankie?“

„Videla som to v novinách. Pozri.“

Prstom ukázala na krátky odsek s nadpisom:
SMRTEĽNÁ NEHODA V HMLE.

Obeť tragédie v Marchbolte identifikovali včera neskoro večer podľa fotografie, ktorú mala pri sebe. Ukázalo sa, že ide o fotografiu pani Caymanovej. Polícia sa s pani Caymanovou spojila a tá okamžite odcestovala do Marchboltu, kde identifikovala zosnulého ako svojho brata Alexa Pritcharda. Pán Pritchard žil desať rokov mimo Anglicka a nedávno sa vrátil zo Siamu. Do Marchboltu sa vydal na túru. Súdne vyšetrowanie bude prebiehať na mieste nehody zajtra.

Bobby sa v myšlienkach vrátil k podivne pútavej tvári na fotografii. „Myslím, že budem musieť svedčiť pri vyšetrowaní,“ povedal.

„Aké vzrušujúce. Prídem si ťa vypočuť.“

„Nemyslím, že na tom bude niečo vzrušujúce,“ namietol Bobby. „Len sme ho tam našli, nič viac.“

„Bol mŕtvy?“

„Nie, vtedy ešte nie. Zomrel asi o štvrtšhodinu neskôr. Bol som s ním sám.“ Odmlčal sa.

„To muselo byť hrozné,“ povedala Frankie s pochopením, ktoré Bobbyho otcovi chýbalo.

„Nič, pravdaže, necítil...“

„Nie?“

„Ale napriek tomu... nuž... vieš, vyzeral tak živo... taký-to človek... aký otrasný koniec, trochu hmly a jeden zlý krok...“

„Chápem,“ povedala Frankie chápavo a súcítne.

„Videl si tú jeho sestru?“ spýtala sa vzápätí.

„Nie. Posledné dva dni som bol v meste. Potreboval